

Foto Zuzana Buráňová

Jste-li majitelem ranče zaměřeného na chov koní, pak jsou kvalitní plemeničtí základem úspěchu. Alice Machů a Milan Zbránek ze zlínského ranče Na vyhlídce to jako zkušený chovatelé samozřejmě vědí také. A protože mají odvahu riskovat, zvolili tu možná nekomplikovanější cestu – import koně ze Států. Po nekonečných dnech bádání nad původy, vyřizování formalit, čekání na karanténu a bůh ví co ještě si mohli oddechnout. První rána naslepo trefila do černého (tedy spíše do bí-

lého). Quarter bělouš JGB Jackie Be Quade byl přesně tím, co si představovali. Povzbuzeni tímto úspěchem se rozhodli dovézt i plemeničtí plemene paint.

První zklamání

Po nocích strávených u internetu se z nekonečných nabídek nejruznějších rančů a stáji vyloupl nadějný kandidát – tehdy šestiletý, atraktivně vybarvený buckskin tobiano Pepsi Skippin Scotch z Bedonna's Stallion Station. První reakce majitelky byla klasická:

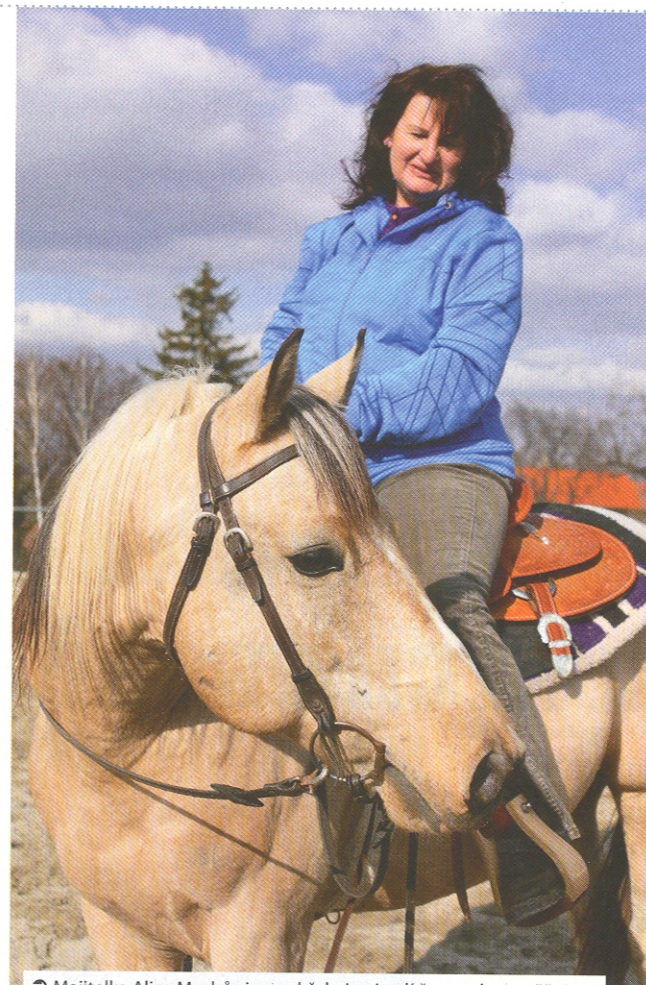
„Cože? Odkud? Júrop? Šek republik?“ Nicméně jako dobrá obchodnice nezavěsila (i takové případy byly). Fotografie prvních ročníků Pepsikových hříbat v USA vypadaly velice nadějně, majitelka hříbata dokonce popisovala jako „mimořádná“. Tato skutečnost asi rozhodla. Slovo dalo slovo a o pár týdnů později už Pepsi Skippin Scotch mířil na východ.

Když ho vyložili na rampě letiště v Amsterodamu, Alice doslova přimrzla na místě. Kůň, o němž majitelka opakovaně tvrdila, že

Text Silvie Lečíková
Foto Petr Vrana

HAPPY END á la Hollywood

Pokud řeknete řadovému Američanovi, že by se měl natrvalo odstěhovat do Čech, tedy podle jeho měřítek na Divoký Východ, asi lehce zpopelaví a obejde ho hrůza. Jednomu řadovému americkému paintovi cesta do naší české kotlinky změnila život naruby, tím spíš, že na konci oné cesty je happy end jako v bijáku.

Majitelka Alice Machů sice na hřebci nejezdí často, ale nestězuje si.

má v kohoutku 158 cm, měl asi o deset čísel míň. „Protože při koupi Quadea jsme narazili v Kansasu na velice poctivou a vstřícnou chovatelku, která nám pomáhala, jak mohla, jaksi jsme automaticky předpokládali, že to tak bude i v Oklahomě.“ První dojem tak byl velkým zklamáním, že – jak říká Alice: „Dala bych ho v ten moment prvnímu zájemci za korunu.“

Boj za znovuzískání důvěry

Mělo se však ukázat, že výška je ten nejmenší problém – Pepsík se totiž bál a bál se všeho. Dnes už se nedozvíme, čím si prošel na inseminační stanici ve Státech. Jisté je, že to nebylo nic dobrého. Bál se lidí, bál se jít do stáje, ze stáje, psi, kozy a další zvířata, kterých je na ranči pořád hromada, ho přiváděli k hysterii, neznal trávu, pamlsky, pohlázení, natož sedlo a uzdečku. Alice s Milanem mu v tu chvíli odpustili chybějící centimetry a začali zdánlivě beznadějný boj za znovuzískání důvěry zkaženého koně.

Kdo někdy něco podobného zkusil, ví, že je to běh na dlouhou trať. Ani s Pepsíkem to nebylo jiné. První úspěchy přicházely velice pozvolna a o nějakém připouštění nemohla být ani řeč. Ovšem klidný a trpělivý přístup se vyplatil. „Když jednoho dne přešel přes box

ke mně a poprvé si opatrně vzal z ruky jablko, začala jsem věřit, že to dokážeme.“

To bylo léto 2009. V zimě téhož roku se hřebec obsedl a postavil se k tomu jako naprostý profesionál. Žádné rodeo, jen absolutní snaha vyhovět a potěšit.

Pepsík oplácí vrchovatě

Postupem času se dostal až k překrokům a obrátím – a pak přišel čas jít „do práce“, čas ukázat, zda plán se zařazením do chovu vyjde aspoň trochu podle předpokladů. I tady se zřejmě Pepsík rozhodl vrchovatě oplácit všechno, co mu Alice s Milanem v novém domově dopřáli. Stal se z něj plemeničtí, o němž si u jiných plemen můžou nechat jen zdát: „Na připouštění chodí pouze na ohlávce a tenkem vodítku,“ říká Alice Machů. „Stačí nepatrné zatáhnutí a poslouchá jako hodinky, nehřebčí a trpělivě čeká na svou chvíli.“ A stejný je tenhle „puclík“ i ve všech dalších ohledech. Dnes už naprosto běžně funguje jako pracovní kůň na ranči, kdy spolehlivě chodí v případech potřeby i se skupinkami turistů. Z výběhu se vrací na zavolání, dychtivě se zastaví u branky a z očí se mu dá číst: „Jaké máš přání? Co pro tebe mám udělat?“ Alice k tomu dodává: „Ty zlé časy tam někde v sobě má pořád. Jiní hřebci občas po-

třebují plácnout nebo prostě připomenout, kdo tu velí. Pepsík nikdy. Stačí mi zvednout hlas a už stojí v pozoru. Raději by udělal salto s vrutem, jen abych se nezlobila.“

Velká strakatá hříbata

Hřebec nemá žádné sportovní ambice. Ono když připustíte v sezoně pár desítek klisen, tak vám moc elánu na trénink nezbyvá. Hlavní je potomstvo, a to zatím splňuje původní naděje stoprocentně. Paradoxem je, že maličký Pepsík dává poměrně mohutná a vysoká hříbata. Jako homozygotní tobiano tak šíří do světa strakaté kožíšky, krásnou barvu (velké procento zbarvení buckskin a palomino na pastvinách ranče vždy přitahuje zasluženou pozornost) a co je důležité, také silná, pevná kopyta a hezkou hlavu s výraznými očima. A jak se zdá, tak potomci se na sportovní scéně rozhodně neztratí – první skupinka byla k vidění na letošní Paint Horse Show, kde získala tituly jako Reserve Champion Gelding, 2. a 3. místo v in-hand trailu, 3. místo v lonžování a podobně.

Ale ať už bude umístění či sláva potomků buckskin tobiana Pepsi Skippin Scotch jakákoli, jedno je jisté – příběh jejich otce má happy end. Kdo ví, třeba i to se předává v genech.

Skippin At Fullmoon, valach po Pepsi Skippin Scotch, získal při svém prvním startu titul Reserve Champion mezi valachy na letošní Paint Horse Show.